

jen z části oprávnění. Činnost, spadající pod trestní sankci §u 183 tr. zák. záleží v tom, že pachatel svěřený mu statek si přivlastňuje nebo jej zadržuje. Pojem přivlastnění předpokládá bezprávnou disposici věci proti vůli oprávněného; o zadržení lze mluvit jen tam, kde ten, jemuž věc byla svěřena, bezprávně odpírá ji vydati, přes to, že nastala povinnost k vydání, předpokládaje, že tento bezprávný stav chce učiniti trvalým. Pouhé nevrácení věci včas nestačí, nýbrž bylo by nutno zjistiti okolnosti, z nichž lze s jistotou usuzovati, že pachatel měl zřejmý úmysl, svěřenou věc nevrátiti. V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný, převzav rozbité kolo a jeho součástky od Václava P-a k opravě, s opravou po několik měsíců otálel a přes opětovné upomenutí kola ani jeho součástek nevrátil. Teprve, když naň P. učinil trestní oznámení, složil u obecního úřadu kolo s libovolně sestavenými součástkami, k sobě se vůbec nehodícími, pocházejícími z různých kol, nikoliv z kola P-ova. Dále zjistil prvý soud, že obžalovaný pravých součástek svěřeného mu kola, z nichž již duše a gumový plášť mají hodnotu přes 200 Kč, vrátiti nemůže, poněvadž jich bezprávně použil jinak. Z těchto zjištění vyplývá, že obžalovaný nejen zadržel, ale také si přivlastnil součástky kola, poněvadž jimi naložil bezprávně proti vůli P-ové způsobem, který přísluší toliko vlastníkovu. Naproti tomu není v rozsudku dostatečného základu pro náhled, že si obžalovaný zadržel také kolo samo, bez chybících součástek, t. j. že se mu jednalo o to, by je vůbec nevrátil. Není zjištěno ani, že jím bezprávně nakládal, ani že se rozhodl, nevrátiti je vůbec, když byl o vrácení upomenut. Jeho chování v této věci nasvědčuje spíše tomu, že otálel s opravou proto, poněvadž ji měl provésti bez náhrady, a že mezitím použil s o u č á s t e k P-ova kola jinak, ale nelze z něho s jistotou usuzovati, že chtěl také kolo samo trvale podržeti a je P-ovi vůbec nevrátiti. Odsouzení obžalovaného pro zpronevěru součástek kola v hodnotě přes 200 Kč odpovídá tudíž zjištěnému stavu věci i zákonu; pokud byl obžalovaný uznán vinným, že si zadržel také kolo samo, bylo nutno rozsudečný nálezn opravit, jak shora uvedeno.

Čís. 1412.

Vůči manželce lze se dopustiti vydírání za účelem, by se vrátila do společné domácnosti, pouze tehdy, je-li rozvedena nebo žije-li s přivolením soudu od manžela odloučeně.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1923, Kr II 434/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 4. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 98 písm. a) a b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zločinu veřejného násilí vydíráním dopouští se, kdo osobě skutečné násilí učiní, nebo jí způsobem v §u 98 písm. b) tr. zák. blíže vypsáním vyhrožuje v tom úmyslu, by ji přinutil k nějakému konání, dopuštění, neb opomenutí. Vyhrožující však nesmí míti k tomuto konání, dopuštění neb opomenutí, jež buď násilím anebo vyhrůžkou vynutiti chce, buď žádné, nebo aspoň ne domnělé právo. Pakli by mu právo takové příslušelo, nedopouští se zločinu vydírání, nýbrž, není-li tu jinaké skutkové povahy trestného činu, svépomoci dle §u 19 obč. zák. Dle §u 92 obč. zák. jest povinna manželka sdíleti bydliště se svým manželem a ho tam následovati, leda že by byla soudně rozvedena nebo že by jí bylo dle §u 107 obč. zák. povoleno soudem oddělené bydliště. Dle zjištění nalézacího soudu učinil obžalovaný své manželce Pavlíně K-ové skutečné násilí a vyhrožoval jí v tom úmyslu, by na ni vynutil, by ho do společného bytu následovala a k němu se vrátila, a to teprve tehdy, když mu návrat do společné domácnosti odepřela. Napadený rozsudek uvádí sice ve výroku, že obžalovaný vyhrožoval své »rozvedené« manželce, a v důvodech uvádí, že žádala manželka asi v červnu 1922 o rozvod od stolu a lože, který jí vzhledem na chování manželovo byl povolen. Kdy rozvod Pavlíně K-ové byl povolen a hlavně, zda Pavlína K-ová s obžalovaným již dne 21. února 1923, totiž v době spáchání činu byla soudně rozvedena, soud nalézací nezjistil, ač Pavlína K-ová při svém výslechu dne 24. května 1923 udala, že jest vdaná a ač při hlavním přelíčení ze dne 4. srpna 1923 udala, že jest nyní soudně rozvedena a že to — totiž rozvod — tenkrát, totiž v době spáchání činu, bylo v proudu. Uplatňujíc zmatek dle §u 281 čís. 9 písm. a) pokud se týče čís. 5 tr. ř. vytýká zmateční stížnost napadenému rozsudku, že obžalovaný, jenž tehdy se svou manželkou ještě podle zákona právoplatně rozveden nebyl, vymáhal jenom to, k čemu mu podle zákona právo náleželo. Že soud povolil Pavlíně K-ové oddělené bydliště, rozsudek ani nezjišťuje, a není též proto ve spisech podkladu. Jest tudíž uplatňovaný zmatek odůvodněn a bylo proto dle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ježto se nelze obejít bez nařízení opětovného hlavního přelíčení, uznati právem tak, jak se stalo, aniž by bylo potřeba zabývat se dalšími důvody zmateční stížnosti. Při novém hlavním přelíčení bude na soudu nalézacím, aby spolehlivě zjistil, zda v době činu Pavlína K-ová se svým manželem byla již právoplatně rozvedena, nebo zda jí aspoň v době té bylo povoleno soudem oddělené bydliště, neboť jen tehdy jednání obžalovaného by mohlo zakládati skutkovou podstatu zločinu dle §u 98 písm. a), b) tr. zák.

Čís. 1413.

Pro skutkovou podstatu zločinu podvodu dle §u 199 písm. a) tr. zák. jest lihostejno, zda okolnost, ohledně níž bylo křivé svědectví vydáno, jest pro věc významu většího či menšího či dokonce žádného.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1923, Kr I 1172/22.)